

Развявай, Кара-Коле, алени байраци,
към турски бели чадъри
Да отървем, Коле, руси робини
От тая турска робия...

Инджето надникна в един богат дом. Вътре нямаше жива душа. Той подкара коня си към широката дървена стълба. Подвикна няколко пъти. Пред него се мярна някаква сянка. Инджето се взря учудено в този, който дръзваше да се изпречи пред очите му.

Някакво малко момче, с иглянка пушка в ръцете!

Гръмък смях изду гърдите на кърджалийския главатар. Никога до тогава не му се бе случвало подобно нещо. Той се обърна към момчето и му викна с глумлив глас, като протегна ръка:

- Я дай тая иглянка насам, рначе!

Момчето се дръпна назад, поклати глава, усмихна се:

- Иглянката си не давам никому!

Инджето го изгледа. След това още по-буен кикот го разтърси. Играта почна да го забавлява. Другарите му стояха занемели от почуда. Никой до тогава не бе дръзвал да отвръща така на техния вожд. Кара-Колю сърдито изкрещя:

- Ти знаеш ли кой стои пред тебе?

- Инджето! - отвърна малкият и се дръпна още по-назад.

Страшният главатар не знаеше да се смее ли или да се ядосва. Но нямаше време за шеги. Той протегна повелително ръка и гласът му прозвуча строго и заканаително:

- Дай тази пушка и се махай отпреде ми!

Момчето отново поклати упорито глава, след това впери смело очи в очите на безмилостния кърджалия:

- Не я давам.

Нападателят се спогледаха. Безумно ли бе това дете?

Тогаваш Инджето кипна. Кръв нахлу в главата му, през очите му пречерне, гореща ярост избухна в жилите му. В такива мигове